

LBRIS

We know
books

((Valeria COȚOFANĂ))

PENTRU
CE TRĂIM ȘI
PENTRU,
CINE MURIM?

PICTURE
PRUT

CUPRINS

FLUOXETINĂ

Cadavrele	5
Printre dinții mașinii de tocat	6
[Toată viața am crezut].....	7
„Nu citesc decât poeți morți”	8

ACETAMINOFEN

18 toamne	11
Sunt femeie	12
[Se încolățește în jurul antebrațului meu]	13
48 de cromozomi.....	14
Păianjenul din cimitir.....	15
Convorbiri cu omida.....	16
O cădere din Bastionul Pescarilor.....	17
Nu ne-a mai păsat de Ucraina.....	18
În Piața Roșie nu plouă niciodată	20
Păsări sedentare.....	22

METAPROLOL

Râma.....	25
Ea nu tremura de frig	26
Ultimatum.....	27
Iubita ta cu ochi de ibuprofen	28
[De la o vreme porțile orașului sunt atât de liniștite].....	29
[O viață adevărată a început atunci].....	30
Memento	31
Lui Cioran	32
Dimineți de iarnă și tăceri	33
Nuci prăjite.....	34
[Nu aveam nici buletin când te-am cunoscut].....	35
Probabilitatea de 1/5.....	36
[Într-o parcare subterană]	37

CLOROHIDRAT DE BENZIDAMINĂ

[Sub tălpi scrâșnește o coajă de ou].....	41
Ringtone.....	42
[N-am cunoscut-o niciodată]	43
[Am încercat să-ți descriu mâinile].....	44
Casa voastră e atât de frumoasă	45
Despre moarte și țigări	46
Mănâncă tot	47
Morților le dăm doar flori vii	48
VGf0YQ==	49
[Nimic nu e mai sincer...]	50
[Chiar se întâmplă ceva].....	51
(Ne)Amintiri	53

Cadavrele

Se hâțână spânzurate de tavan

Cadavrele

Îmi place să iau o scândură de lemn

Și să le bat până la epuizare

E euforic să le vezi cum se mișcă fără viață ca un pendul
de mușchi ce pulsează

Ai putea să te uiți la așchiile care picură ca stelele

Într-un pahar de coniac până ți se usucă ochii

Iar după ce s-au afumat și uscat, mă duc

Le zgândăr rănilor, le zgârii locurile unde le-au ars

Funiile

Apoi le mușc până îmi cad toți dinții și îmi sângerează
gingiile

Dar niciodată nu le simt când le înghit

Retezate

Printre dinții mașinii de tocat

Cu fiecare strună atinsă începe să plouă cu flăcări.
Camera se scurge tot mai rapid printre dinții
mașinii de tocat carne.
Abisul pasiunii se extinde exponențial,
Iar fumul picturilor arse se ridică
Încet, încet
Peste capetele noastre,
Peste case,
Peste oraș.
Tu stai și privești atât de tragic
acest tablou,
Ca pe o comedie,
Dai din umeri și îngâni
„Que sera, sera”.

* * *

Toată viața am crezut
Sau, cel puțin, am vrut să cred
Că voi supraviețui,
Voi trece prin
Și peste.
Ce rost mai are
Să mai respir,
Dacă totul e nimic
Și nimic e totul,
Dacă tot ce încă doare
E mort și putred.
Mai deschid o sticlă,
Un coniac bun.
Luceafărul,
7 ani.
Și mi-l torn
Într-un pahar pe jumătate plin.

„Nu citesc decât poeți morți”

Zi după zi, pas după pas.

Vom fi cineva doar atunci când ne vor mânca viermii.

50 de ore de la ultima masă.

Fiecare om își alege putoarea,

Iar a noastră e de mucegai, umezeală și cadavru.

40 de minute pe banda de alergare.

E blestem să te îneci în monede

Doar când capul tău ghilotinat cade la picioarele regelui.

Nimic și nimeni nu se mai ține de oasele noastre,

Nici măcar carnea în care ne-am născut și am murit.

30 de minute și atât.

Nu suntem niciodată morți până la capăt.

ACETAMINOFEN

18 toamne

18 țigări Marlboro Red

18 sticle de Absolut

18 romanite după ureche

18 orașe mână în mână

18 gândaci de Colorado într-un borcan

18 cardiomiopatii Takotsubo

18 maidanezi care se învârt haotic

În jurul unei case

De la capătul lumii.